

ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka – českého skauta v Kateřiních

číslo **161** vydáno pro vnitřní potřebu 25. ledna 2024, nákladem 80 výtisků.

Tajuplný tábor 9. – 23.7.2023

www.SEStKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová Rada

Úvodní slovo vůdce

Přicházím na schůzku do Březin, mám trochu zpoždění a všichni sedí v kruhu, něco luští. Vítá mě Flegy s Májou a hned se připojuju k ostatním. Ani nevím co to skaut je nebo co tady dělám, kamarád mi říkal, že prý je to sranda, a tak jsem tu abych to vyzkoušel... Od tohoto momentu uběhl už nějaký čas, po pár letech jsem přestoupil k Rexovi do Šneků, s příchodem Tovaryškova rádcování jsem se stal podrádcem, tou dobou asi poprvé vyvstala myšlenka, že bych někdy mohl vést oddíl. Začal jsem rádcovat s příchodem Káji a družinu po dvou letech předal a zároveň vytvořil novou. Po táboře jsem pomáhal ve vedení s čím se dalo, už jako zástupce vůdce. Na začátku září, při zahajovacím ohni, jsem slavnostně převzal vedení po Tovaryškovi. Tímto jsem byl uveden do funkce jako osmý vůdce Šestky v pořadí (Dazul, Radek, Zub, Fialka, Fanta, Kája, Tovaryšek, Pepa, ...).

Milí benjamínci, milé světlušky a vlčata, milí skauti a skautky, milí roveři, milí vůdci,

začíná nám nový skautský rok plný dobrodružství, zážitků, setkání, kamarádství a nových dovedností. Je čas pustit se do skautingu naplno, protože skautem jsme každý den, každou minutu a vteřinu našeho života, a tak Vás vyzývám, abyste svůj čas naplnili smysluplně a užívali si každý moment. Tento rok bude v mnohém náročný a vyčerpávající, některé věci se mohou měnit, lidé odcházejí a přicházejí, nic z toho nás však nezaskočí, protože jsme připraveni. Všichni společně tvoříme náš oddíl a oddíl tvoří zčásti i každého z nás, a tak nezáleží, jestli jsi benjamínek, světluška, vlče, skaut, skautka, rover, ranger, vůdce, nebo rodič, tvůj hlas má vždycky váhu, všechny názory a návrhy budou vyslyšeny. Děkuju vám všem za důvěru, kterou ve mně, jako vůdce oddílu, vkládáte. Užijte si tento táborový Šesták, a všem přeji mnoho zdarů v tomto skautském roce!

Pepa

Stalo se na táboře:

Při zahajovacím ohni na letošním táboře Jiří převzal rádcovství družiny šneků. Verík po čtyřech letech rádcování předala Žabky Natce. Oba noví rádci se okamžitě ujali zodpovědnosti jejich funkce a úspěšně tábor 2023 zvládli.

Do družiny šneků slavnostně přestoupili Kopec a Želvák do šneků, oba ze světlušek a vlčat v Ratiboři.

Družina štirů slavnostně přijala nového člena Myšáka, taktéž ze světlušek a vlčat v Ratiboři.

Píšeme si i několik úspěchů:

Tři orlí pera si mlčením, hladovkou a samotkou vydobyla Lenička

Diamantového vanaře získali:

Skautský slib složili: Lišák, Uhlík, Liška,

Vlčácký slib složil: Toník

Světluškovský slib složila: Ája

Se skautskými výzvami se letos roztrhl pytel, což je jediné dobře!

výzvu Bosých nohou splnil: ?

výzvu Ranní svítání splnil: Janek

výzvu Noční bdění splnil: ?

výzvu 15 věcí splnil: Mimoň

*omlouvám se všem, kteří splnili výzvu a nejsou zde napsaní, kvůli chybě předchozí redakce Šestáka údaje chybí

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

PUTOVÁNÍ PO JESENÍKÁCH 1. – 6.7.2023

(Dazul) Nabídl jsem v říjnu 2022 Tovaryškovi (tehdy novému vůdci ŠESTKY), že zajistím pro oddíl puťák a ten nabídku po zvážení přijal. Poslal jsem tedy návrh na čtyřdenní putování po Jeseníkách a dvoudenní plavbu po Moravici. A protože jiný návrh nebyl, zůstalo u Jeseníků : -)

Zkoušel jsem pro puťák získat někoho dalšího z dospělých, ale někteří z nich slíbili pomoc na táboře, jiní neměli čas, byli nemocní, ...

A tak jsem vyrazil s desíti členy ŠESTKY sám

plnoletý. Ale protože v týmu byl i Verik a Pepa, ke kterým mám velkou důvěru, a kteří jsou ochotni přijmout odpovědnost, neměl jsem přílišné obavy, že by mohl nastat problém v případě, kdy se budu muset na pár hodin od výpravy oddělit, abych *převezl auto a pak se pěšky či stopem dostal zpět.*

Přiznám se, že jsem si myslel, že relativní tvrdost minulého puťáku další zájemce spíše odradí, a tak mne počet 10-ti šestkařů a šestkařek příjemně překvapil, protože to byl dvojnásobek loňské účasti (šlapalo se přes Nízké Tatry).

1.den putování – SOBOTA 1.7.

(Dazul) Přeprava poutníků do Vysokých Žibřidovic i materiálu (lodě, pádla, vesty ...) na začátek Slezské Harty byla logistický oříšek, který se nakonec podařilo vyřešit díky vstřícnosti kateřinických Hasičů. Ti nám půjčili své auto pro devět lidí pouze za PHM, druhý vůz byl z LACHIMu. S hasičským vozem jel Pípa, který obětavě strávil řízením cca 9 hodin (jen více než 2 hodiny trval převoz části výpravy od Slezské Harty do Vysokých Žibřidovic), a vůz v pořádku vrátil do Kateřinic. Druhé auto řízené mnou, zůstalo po nákupu potravin ve Vítkově zaparkováno u Černého Mostu na začátku přehrady Slezská Harta, a bylo napěchováno 6 barakami, pádly, vestami a pumpami.

Pípa si cestu hasičským vozem užíval, protože na něj hodně protijedoucích aut mávalo, blikalo atd. Když byl ujistěný, že za hasičské auto se neplatí dálniční známka, a policajti hasičské auta nezastavují, padl návrh, abychom se stali hasičsko-skautským oddílem : -) Cestu z Vysokých Žibřidovic na Kralický Sněžník (převýšení více než 800 metrů) nám zkrátil Pípa tím, že nás potáhl o 6 km blíž. A mohl i dál, protože cesta byla taková, že by v pohodě vyjel, ale to bychom zlenivěli, a tak jsme se vydali nahoru proti proudu Prudkého potoka od zatáčky s názvem „Pod srubem“. I tak to stálo za to. Nejen stoupáním do kopce, kde i ptáci chodíja pěšky, ale i malými vodopády a kaskádami, kde zurčela úžasně čistá horská voda.

Před vrcholem Sušina (1321 m.n.m.) jsme narazili na „řopíky“ – smutné pomníky kontraverzní rezignace politiků z podzimu 1938. Samozřejmě se musely prozkoumat zevnitř i se z hora, především proto, že mnozí se s nimi potkali prvně.

Protože mají z dnešního dne pořizovat zápis i Kevin a Uhlík, omezím se ve stručnosti jen na to, že někteří z nás vystoupali kolem pramene řeky Moravy do Polska na rozhlednu Kralického Sněžníku a pak se vrátili zpět na rozcestí do sedla Stříbrnická. Odtud jsme sestoupili po Česko-Polské hranici do sedla Hraniční hora, kde jsme se asi čtvrt kilometru pod Adelininým pramenem usalašili.

(Kevin) Přesně 1.7 jsme vyrazili na Puťák. Šli jsme já Bebi, Horka, Verik, Jiří, Kuba, Janek, Uhel, Dazul, Růža a Pepa.

První den jsme jeli hasičským autem. V autě nás jelo 9 s tím že na Jiřího a ostatní jsme museli čekat další 2 hodiny než přijedou na místo na kterém jsem čekali my. Mezitím nakoupili jídlo. Jak jsme byly všechny na místě, tak jsme vyrazili.

Prvních asi cca 2 km jsme ještě jeli autem, pak jsme všichni vysedli a ještě poobědvali. Vyšli šli jsme po nádherných cestičkách, které měly výhled na nádherné vodopády a na nádherně průhlednou vodu. Po asi cca 10 minutách Uhel spadl do vody a měl mokré boty, ale jinak to bylo moc hezké. Šli jsme si po chvílce dát pauzu, já si sundala svůj pásek, a nejspíše tam ztratila zapalovač. Potom jsme šli dál k nějakému šutru, ani nevím jak se ten šutr jmenoval.

Po odpočinku jsme šli dál, a ostatní si řekli, že by jsme mohli jít na tu rozhlednu, já řekla že zůstanu dole, takže jsem čekala 1 h než dojdou zpátky. Bylo tam docela větrno. Došli všichni dolů a šli jsme si hledat nějaké místo na spaní. Našli jsme docela útulné místo, na kterém bylo dost pičurek. Pojedli jsme rizoto, potom jsme si dali dobrou medicínu, a šli spát.

(Uhlík) Začali jsme ráno tím že jsme nastoupili do hasičského auta, které bylo v půjčeno od hasičů. O dvě hodiny později zhruba, jsme dojeli k zastávce kde jsme čekali na ostatní (Jirka, Pepa a Dazul).

Po chvíli čekání cca 2 nebo 3 hodiny jsme všichni byli u bodu, kde jsme měli původně vyrazit. Od toho bodu, kde jsme se všichni sešli, jsme vyrazili k spaní (určitě to tak bylo vůbec nás Pípa neodvezl o 6 km dál).

Šli jsme do 8 hodin a bylo to docela náročné, tím pádem já jsem byl velice unavený. Když jsme dorazili tam, kde jsme měli spát, našli jsme docela pěkný plácek. Já jsem si tam roztáhnul hamaku jako i pár dalších lidí, a zbytek spal na zemi.

Bylo tam hrozně moc mušek, upřímně jsem to tam vraždil repelentem, ve kterém pak zbylo jenom trošku. Jakmile jsme už začali vařit, tak Kevin zjistila, že ztratila zipák. Po chvíli hledání už ztrácela naději, bohužel ho nenašla. Jakmile jsme udělali večeři, tak jsme všichni šli pojmít, což bylo velmi dobré. Byl kuskus se špekem a troškou cibule, kterou jsme s Pepou připekli na škvarek, ale bylo to velmi dobré. Pak jsme se uložili ke spánku.

Tento den hodnotím tak 9/10, jelikož byl náročný, a řekl bych, že by mohl být první den příští rok jednodušší. Každopádně mockrát děkuji všem, kdo se putáku zúčastnili.

2.den putování – NEDĚLE 2.7.

(Horka) Po velice vydatném spánku jsme vytáhli z batohu naše stoprocentně nerozmačkané buchty a záviný. Ještě než jsme se vydali na cestu, zašli jsme si pro vodu. U studánky spaly dvě náhodné ženy, které si postavily stan do přístřešku, kde byla všude po zemi rozletá studánka, ale hlavně, že nezmokly. Už jsme chtěli vycházet, ale ogaři si vzpomněli, že si ještě nenabrali vodu, tak jsme na ně ještě čekali konečně jsme vyšli.

Stále jsme chodili do kopce a z kopce chvíli jsem byla vepředu, chvíli vzadu. Po cestě jsme na pařezu dealovali houbičky, až jsme konečně došli na Tádovu vysněnou asfaltku. Po cestě jsme narazili na spoustu jahod a borůvek. Ogarom stále držela morálka „nezastavujeme, klikujeme“, takže o pauzách stále klikovali.

Když jsme doháněli ostatní, tak jsem na ty své kvalitní boty velice polehounku našlápla a sklouzla po bahně a bota se troška rozpadla, tak jsem rychle nasadila sandály, které jsem si naštěstí nenechala odvézt k vodě a snažili jsme se je dohnat.

Konečně jsme k nim dorazili a oni seděli na zemi a usmívali se jako měsíček na hnoji. Mělo to svůj důvod a to že do tří vteřin po nás začali střílet šišky. Potom co nasbírali pár bodů za zásah do hlavy, se šlapalo dál, směr Medvědí bouda. K té vedla velice úžasná cesta po které jsme si málem polámali nohy. U boudy jsme roztáhli oběd dali jsme si dvacet a Dazul mi půjčil své úžasné ponožkoboty.

Pokračovali jsme dál nekonečnou cestou, až jsme konečně došli ke krásně popsanému odpočívadlu, kde jsme si dali velice fresh oplatky.

Po chvíli jsme scházeli do nějaké hotelové oblasti, kde samozřejmě stálo hřiště, a tak se tam museli jít ogaři pohoupat, ale jelikož jsme měli skluz, tak jsme museli pospíchat dál. Vzali jsme to pár zkratka přes pozemek a koleje, kolem kadící kozy do hrnečku. Konečně jsme vyšlapali kopec, který nás zavedl až k našemu spaní (děkuji Jakobovi za vynesení batohu). Když jsme se zabydleli, tak jsme se konečně mohli jít okoupat do velice teplých pramenů, které z toho kopce vytékali.

Na večeri nemohlo být samozřejmě nic jiného než kuskus s anglickou a sýrem a posledním kečupem co mi zbyl. Jelikož jsme byli všichni velice unavení, tak jsme potom jen zalehli a šli spát.

(Růža)Ráno jsme vstávali tak v 8:00 s příjemným deštěm, který vlastně vůbec nebyl příjemný, protože můj spacák, karimatka a celta byly mokré. Tak jsme si sbalili svoje věci, napustili si do petek vodu a vyrazily jsme na 25kilometrovou túru.

Po asi pěti kilometrech jsme udělali menší přestávku u rozcestníku. Pokračujeme dál, ale v ten moment nám začalo pršet tak, že jsme si nasadili pláštěnky a asi po 10 minutách hned přestalo, jaká náhoda.

Po cestě a u přestávek jsme se rozhodli, že se naobědváme u Medvědí chaty, která nám stála v cestě. Já, Janek, Kuba a Jirka, jsme byli o něco rychlejší, tudíž jsme si u chaty mohli dát větší pauzu, a já jsem si začal sušit svoje mokré věci. Jak došli ostatní tak jsme si šmákli na salámu s chlebem s cibulí a s okurkou. Po dlouhém sedění a pohodě u Medvědí chaty jsme si napustili pití a sušení mojich mokrý věcí nebylo moc efektivné, neboť vítr moc nepřál a odfoukával moji celtu, která byla mokrá a taky moji karimatku. No, s tou karimatkou byl ještě jeden problém, nemohl jsem najít svůj obal na ni, hledal jsem ale furt nic, ptal jsem se ostatních a oni mi řekli, že ten vítr to někde zafoukl a já v ten moment se cítil jak kus hovínka, který se neumí hlídat svoje věci. V ten moment jsem si uvědomil jestli bych ten obal nemohl mít v kapse. Šáhl jsem do kapsy a kde se stalo, co se stalo, obal tam byl! No nic všechny věci, které jsem neměl v krosně, jsem dal zpátky.

Po naší pohodě jsme si s Pepou udělali pár kliků. Dazul řekl Jankovi aby znovu začal vést a naše parta šla dál. Kolem cesty byla nádherná krajina, kterou jsem chtěl vyfotit, ale můj mobil byl na zpotku batohu a aby toho nebylo málo začalo znovu pršet.

Před námi velký kopec s deštěm, který byl někdy intenzivní nebo skoro vůbec, Janek vedoucí skupiny, který byl asi před námi 50 metrů a já povídající s Kubou o puťáku. Za asi 15 minut jsme si dali přestávku na vrcholku kopce který nebyl zase tak dlouhý, ani zas tak krátký.

Během přestávky, kde všichni seděli na batozích, vedle Kuby spadla šiška. Kuba řekl, že to na něj chtěla hodit veverka, a tak popadl šišky, a asi takových 5 minut do začal házet na stromy. Vypadalo to vážně vtipně.

Každopádně šlo se dál žádné dlouhé pauzy, musíme tam dojít ještě dnes. Teď ale naše cesta nevedla do kopce spíše z kopce, tudíž se nám více chtělo jít než od tý Medvědí chaty. Taky tomu pomáhala upomínka, že bychom mohli si dát kofolu ve restauraci, ve vesnici přes, kterou musíme jít. Naše sqadra já, Janek, Kuba a Jirka jsme nahodili o něco větší tempo než ostatní, a proto jsme si k tý kofole koupili i americké brambory s tatarkou. Nakonec přišli další člené skupiny objednali si kofolu a jak viděli nás, tak si taky objednali buď americké brambory nebo hranolky.

Pepa a Dazul se ale nezdržovali, objednali kofolu a hned vypili jak ji donesli, řekli nám že jsou napřed najít prostor na spaní, a ukazáli nám na mapě místo, kde by to mohli hledat. Každý z nás si došel na záchod vypustit krakena a po asi 15 minutách co odešli dva členové jsme vyrazili i my.

Naše sqadra popoháněla ze zadu ostatní lidi, a během ty cesty se stalo taky spoustu zajím

vých věcí – např. Uhlík, který chtěl uhnout autu, které jelo naproti, ale on asi nějak zakopl a skončil v keřovém plotu, Janková menší zkratka, já a Janek běžící půl kilometr s plnou crosnou, protože jsme si řekli proč ne, a další činy a věci, co jsme udělali.

3 kilometry za námi, a já a Janek hledáme místo na spaní, a v tom místě taky Dazula a Pepu, ale tak po 10 sekundách jsme je našli. Dazul a Pepa našli vážně nádherné místo v lese, kde pod námi tekł malý potůček s malýma vodopádama a my ogaři jako první se jsme se šli umýt. A musím říct, že tak studenou vodu jsem viděl málokde. Hned po nás šly holky, a my jsme začali kuchtit naší večeři.

Na večeri byl kuskus se sýrem, se slaninou a pár kousky cibule, která ještě zbyla. Už se začalo stmívat, a každý si začal chystat věci na spaní. Janek a Uhlík spali v hamakách, a ostatní na zemi, neboť nemělo pršet, a v lese nebyla rosa. Vyčistili jsme si zoubky, řeklo se pár užitečných vět o zítřku a Dazul pustil na repráku povídání o Jeseníkách u kterého jsem usl. A zde Ende šlush, jestli to někdo čte a dočetl to až sem, tak mu nesmírně rád děkuji :D

3.den putování – PONDĚLÍ 3.7.

(Pepa) Jsem vzbuzený, už jen čekám na zvuk Veríkova budíku. Dneska totiž vstáváme dřív, abychom nakoupili jídlo pro naši výpravu. Zvoní budík a Verík mi v polospánku podává její telefon, nakonec pojedem vlakem, takže můžeme chvíli dospat. Balíme, snídáme chleba se salámem, berem krosnu a scházíme z kopce na vlak. Spíme totiž hned vedle vleku.

Z Ramzové do Ostružné je to pár minut, nakupuji asi hodinu a zas jedem zpět. Ani jednou nás nepotkal průvodčí, tak jsme jeli zdarma (ušetřených 8 Kč, jupí). Se zátěží na zádech rychle vystupuji kopec, rozdávám jídlo a jde se. Mezitím ještě mrkvička na brzkou svačinku.

Vyrážíme po červené a vzápětí to bereme strmě vzhůru, rovnou pod lanovkou, navigátor Janek totiž vyhodnotil, že takto bude cesta kratší. Po několika zastávkách, klicích a popoběhnutí se konečně škrábáme k vrcholu Šerák. Míjíme hospodu a na velkém šutru vpravo od cesty rozbaluju oběd. Ještě čekáme na pomalejší skupinku a Dazula, který už tím časem seděl před hospodou s kofolou. „U kamzíka doprava,“ navigujeme ještě zbytek po telefonu.

Dále pokračujem směr Keprník, Trojmezí, Červená hora. V Červenohorském sedle zastavujeme na svačinu, někteří doplněnou o bublinkové pití či zmrzku. Vyrážíme po modré až na Skalní tabuli, kde bychom chtěli dnes nocovat. U posezení zjišťujeme, že nedaleký potok je vyschlý a ani vhodné místo ke spaní tu není. Hlasujeme, vyhrává možnost pokračovat směrem Švýcárnu a tam to někde zalomit. U Kamzíka měníme na zelenou, podle mapy máme vytipované území před Velkým Jezerníkem, nacož Jirka dodává: „Bude to dobré na spaní, když se to jmenuje Jezerník?“

Přes husté borůvčí sledujeme okolní terén, abychom našli ideální místočko. Nakonec vybíráme kolečko mechu a nízké trávy uprostřed borůvčí. Jirka s Růžou se vydávají na Švýcárnu pro vodu, my rozbalujem spaní a začínáme vařit halušky. Mezitím přichází Dazul a první várka halušků právě žbluňkla do vody. Když přichází Žaby s Uhlíkem, máme už navařené halušky, hned jim tedy nakládáme do ešáků.

Potom už je zbytek večera pohoda, já sedím pořád u halušek a postupně jíme i my, dnešní kuchaři. „Když bude hlad, tak to tam švihnem.“ Ukázalo se, že toho nebyl dostatek, a tak jsme zvolili variantu uvařit ještě dva hrnce – těstoviny se sýrem. Všecko bylo vynikající, jen to černé kolečko na dně mého ešáku mě netěšilo, ale co se dá dělat.

Už je skoro tma, a tak zalehávám také. Díky hebkému mechu usínám hned. Další užitéj den letošního puťáku máme za sebou.

(Verik) Včera večer Dazula napadlo, že by na nákupy jídla mohl s Pepou poslat mňa, a tak jsem pozdě večer usínala s vědomím, že mi budík zazvoní v čas, ve který běžně vstávám do školy. Ne že by sa mně chtělo nějak radostně vstávat, ještě když v pět ráno člověk zjistí, že má zhruba do sedmi čas. No neúspěšně jsem hledala rukavici ztracenou ze včerejšího večera a Dazul už na nás mával štanglou salámu a chlebem.

Při vychutnávání patky sa ke mně ze strany Dazula dostalo pěkných poznámek k mému bezděckému zevnějšku, tak jsem hodila svůj chlebík do kapsy a za Dazulova znělého „EJ UŽ JE RAAAAAANOOOOOO, UŽ JEEE DEEEEEEN!!!!!!“ jsme sa odebrali po asfaltce zpátky do dědiny. Naskočili jsme na vlak a během těch tří minut, co nás vezl do vedlejší vesnice (Ostružné) jsme sa stihli usmát na paní průvodčí, co nás zcela zapoměla zkasírovat.

Po příchodu do obchodu už jsme tak vysmátí ale nebyli. Celý nákupní prostor měl tak tři krát čtyři metry a výběr potravin byl tak chabý, že bych líp nakupila v popelnici. Těžko jsme vymýšlali jídelníček na dva dny s tím, co nabízela vychillená paní prodavačka. Vybrali jsme jí téměř všechny zásoby jogurtů, jahodové müsli, špagety se špagetkou, poslední dva chleby aj halušky v prášku a další. Na posilněnou jsem si hodila do separátního košíku asi čtyři lízátka a další hovadiny, co bych si nikdy nekupila.

Po asi tři čtvrtě hodině, kdy už jsem přemýšlela nad koupí vodní pistolky, jsme konečně vystřelili ven a vyčkávali na vlak. Pepa tvrdil, že jeho puťákový batoh je lehčí než ten, co jsme teď naplnili jídlem. Ten můj je naopak zřejmě o něco těžší.

Ve vlaku po nás paní průvodčí opět nevyžadovala žádný peníz a už jsem si začala myslet, že je v tom určitý záměr, ale nestěžuju si. Já šla v ruce s jednou lahvou minerálky a Pepa s celou krosnou, no stejně jsem funěla víc jak on.

Dobelhali jsme sa na místo přespání, kde proběhl boj o to, kdo ponese v báglu jogurty či rajčata a ruleta vyšla co sa týče rajčat na Jiřího. Mezitím, co jsme s Pepou dobalovali vybavení do krosen, zbytek puťákovců posedával a okusoval borůvčí u cesty. Na energii jsme požvykali mrkvičku (já teda ne) a vydali sa po tej jediné cestě, co vedla do kopca. Během pár minut jsme stejně zahli na travnatou plochu, nad kterou mimo jiné vedla aj lanovka a hádajte co, my sa táhli těsně pod lanovkou až úplně hore na vrchol. S Bebi, Uhlíkem a Horkou jsme šli jako bysme za sebou táhli hnuj. Vepředu sa hnali Jiří, Kuba, Růža a Pepa. Asi jim řáká žena z vrchu napsala, že je sama doma.

Na první přestávce jsem sa rozhodla vybírat bolestné od zbytku výpravy – jenom prankuju, zkásla jsem je, bo jsem platila jejich osobní nákupy ráno. Hned jsme sa zas zvedli a rázným krokem vyrazili na kopec.

Dostávali jsme různé pohledy od těch lenochodů, co si nechávají za nekřesťanské prachy vozit zadky v lanovce a to nás popohánělo. Co nevidět jsme byli hore a hledali zbytek naší výpravy. Když jsme sa jim konečně dovolali, zjistili jsme, že si už chálujou obídek na opačné straně budovy, než jsme stáli my. Pozdravili jsme australského ovčáka, jediné plemeno psa, které jakž takž dokáže vystát, a přisedli k chlebu, taveňáku a jemně rozkydlému rajčátku na vrcholu jménem Šerák.

Po nekonečné cestě na Keprník padlo první lízátko, ale vychutnala si ho místo mňa Bebi. Na Keprníku bylo leháro a Janek si intenzivně opaloval záda. Jenže páni začali pindat, že sa prý pomalu táhnem a máme jít před nima. Mňa to ale pořádně otravovalo, takže jsem je stejně nechala jít přede mnou aj skrze protesty.

Aj z Dazulova expického nesestříhaného videa lze soudit, že trasa k Červenohorskému sedlu byla zajímavá asi tak tou vyschlou studánkou, kde jsem přemohla brutální lenost a po několika hodinách zdržování moči to vyklopila někde v borůvčí. Horka si to elegantně štrádovala v Dazulových pokožkách a ani necekla, kdežto já myslela, že zdechnu ve svých pohorkách, takže krátce k mojí slabosti.

Na Červenohorském sedle mňa čekalo dilema bo jsem sa nezvládla rozhodnout, kterou zmrzlinu si kupit a stejně jsem vybrala blbě a pak jsem chytře šla k tomu nadšenému hospodskému znovu pro jinčí zmrzku. Tu původní jsem mimochodem darovala Bebi. Nejhorší situaci si ale prožil Růža, který cítil, že ho volá záchod. Málem to neudržel a všeci jsme sa strachovali, aby nehodil kákec někde přede dveřma.

Dazul netrpělivě zavelel na odchod. Riskantně jsme přeběhli silnici a šli překvapivě opět do kopca. V tento moment jsem sa jaksí neuměla naladit a tak jsem jen bezvládně šlapala z ostatníma v příjemné společnosti kolegy Uhlíka. Odpočítávala jsem metry ke slibovanému cíli, kde jsme měli přespat. Svě bezvládné tělo jsem upustila k zemi, ale musela jsem si vyslechnout změnu plánu, bo situace s pitnou vodou byla pořádně svízelná. Jediný potok v okolí seschnul, tím pádem proběhlo demokratické hlasování o věci neveřejné v oblasti místa spánkového. Aj přesto, jak rozbitá jsem byla, doufala jsem, že půjdeme dál a usadíme sa v prostoru, kde najdeme tekoucí vodu.

Nabušení machové, čili naši pánové (vyjma Uhlíka), sa dali do kroku s vyhlídkou, že přibližně čtyři kiláky od poslední pauzičky naleznou parádní plac na vaření krabicových halušek. Dazula to s náma po chvílce očividně přestalo bavit a odešel za nima. U nás to teda moc nevypadalo, že sa někdo zvedne, ale stačilo po víc jak půl hodině zakrákat odchod a nabrali jsme rychlost. Cesta nám dala třeba sto metrů, než jsme odbočili blbě. Naštěstí to nezrušilo morálku a mákli jsme si na zatím nejobtížnějším stoupání, co snad za celý puťák bylo. Poprvé a naposled jsem taky měla náskok nad zbytkem hej.

Skrze chaotický telefonní hovor s Dejzlym mi byla předána informace, kde sa pánové usadili a ke konci červené značky nás pan Dejzly vyčkával s našhvenou kamerou. Dovedl nás k místu, kde sa již masterchefové představovali se svýma lahodnýma halušama.

Nejpříjemnější, ale taky nejchladnější místo na puťáku bylo přesně toťto mechová a borůvčí u Velkého Jezerného. Velmi tiše a nenápadně (hlavně Dejzly se svým reflexně oranžovým žďárákem) jsme zalehli aj s vědomím, že nám kůšček od noh leží zakydané a ulepené ešáky od haluší.

4.den putování – ÚTERÝ 4.7.

(Kuba) Úplně ráno, když jsme se vzbudili, tak jsme si hned sbalili věci, což znamená karimatku, celtu a spacák. Po té jsme měli musli na snídani. Bylo toho trochu méně, protože to Pepa nevypočítal, ale jogurtu bylo dost. Pak jsme umyli ešusy pitnou vodou, která nám docházela, ale to vůbec nevadilo, protože jsme se vydávali po lesní pěšině k chatě Švýcárně, kde byla studánka s pitnou vodou. Hned pod ní bylo takové menší jezírko, kde byli dva pstruzi.

Vydali jsme se dál po cestě na Praděd. Bylo tam jen mírné stoupání po asfaltové cestě. Došli jsme na rozcestník pod Pradědem, z kama vedla ještě větší nová asfaltka až na Praděd. Tam jsme byli něco kolem 7:45, takže tam nikdo nebyl. Na horu jsme dorazili něco kolem 8:16, protože to byl asi kilometr do kopce.

Nahoře jsme se chvíli dívali na výhledy a zjistili jsme že rozhledna na Pradědu je otevřená už od sedmi, tak jsme si koupili lístky, vyvezli nás nahoru výtahem, a viděli jsme toho ještě víc, například Sněžku, Vysoké Tatry, Malou Fatru a dokonce i Radhošť. Byli jsme v 1563 metrech nad mořem.

Potom jsme seběhli dolů z kopce, a pokračovali dolů po asfaltce. Tam jsme začali potkávat davy lidí, kteří šli nahoru, a byli jsme rádi, že jsme tam byli tak brzo. Sešli jsme dolů do sedla Ovčárna, odkud jsme vystoupali na Petrovy kameny a Vysokou holi.

Tam jsme šli potom po hřebenu až na Jelení hřbet. Pod Jelením hřbetem byla studánka, taky Jelení, a my jsme to měli jenom 8 km z kopce do obce Stará Ves, kde jsme všichni chtěli jít do Jednoty.

Po cestě jsme šli přes Alfrédku, kde jsme si dali kofolu, a potom to začalo – měli jsme to asi 5 km po nekonečně dlouhé asfaltce, která vedla lesem, a už jsme byli všichni strašně zničení, a měli jsme puchýře na patách a všude, že už jsme nemohli, ale ta představa, že půjdeme do Jednoty, nás naplňovala.

Konečně jsme došli do Staré vsi, a měli jsme to ještě kilometr a půl do Jednoty. Tam jsme všichni udělali nákup, koupili jsme si brambůrky, zmrzlinu, oplatky, rohlíky a donuty, aby jsme se najedli, protože jídla nebylo dostatek, ale nebudeme si stěžovat, protože se s tím počítá. Tak jsme pojedli a jelikož nám jel autobus, až za hodinu a půl, tak jsme seděli na lavičce, která byla hned vedle Jednoty.

Doběhli jsme na zastávku, kterou jsme ještě chvíli hledali, a jelikož Dazul už neměl síly dojít až tak daleko, tak nasedl na dřívější zastávce, a už nám to zaplatil předem, my jsme poté jenom nastoupili a neplatili jsme.

Jeli jsme do města Rýmařov. Bylo to trochu obydlené romy, a byli tam všude na autobusovém nádraží. Na nádraží jsme přесedli na bus, který jel do Valšova, což byla nejbližší vesnice od Dazulova auta. Dazul pro něj doběhl a přišel nám odvézt batohy ke Slezské Hartě. Tam jen vyložil lodě, protože se tam nemohlo stát, potom rychle odjel. Odjel až nakonec Slezské Harty, což bylo asi hodinu cesty, a potom ještě musel doběhnout zpátky. My jsme mezitím foukali lodě a chystali večeri. Jelikož se tam nesmělo spát, tak jsme šli rychle schovat baraky a pálavu. Hned nad tím jsme měli místo na spaní, kde jsme si ustlali a čekali na Dazula. Ten přišel ospalý asi v 23:45 a ještě k tomu měl puchýře. A poté už všichni spali.

(Bebi) Ráno nás mistr Dazulos probudil asi v 6, a my jsme byli vsichni moc moc fresh, dali jsme si müsli (bylo ho moc moc moc, až jsme málem praskli), a asi ještě tak 5 min. před 7 jsme vyšli směr Švýcárna, kde jsme nabrali vodu. Pramen tam tekl docela pofiderně, ale lepší než nic. Řekla bych, že docela dost svižným krokem jsme se vydali směr Praděd.

Já a Jurášek jsme šli první, a za náma Janek a spol. Došli jsme k nějakému rozcestí, sundali batohy, počkali na zbytek a bez batohů jsme vsichni, až na Uhlíka, který je hlídal, vyšli nahoru.

Co se dělo na vrchu, už nikdo neví, a to že jsme tam nechali Verika, nebudu ani vzpomínat. No, dole jsme si dali LPZ a běželi jsme dál. Hej, to byl nejhorsší kopec z celého puťáku, bo to bylo po asfaltce, a ještě k tomu dolů. Netuším kolik to bylo km, ale nevadí.

Pak jsme šli k nějakým Petrovým kamenům (jmenovalo se to tak??). No, hej, celou cestu jsem prostě šla s Jiřím, a vůbec nevím kama jsme šli, nebo jak dlouho nam to trvalo, a pak jsme došli k Jelení studánce, kde jsme si dali moc vydatný oběd (celé 3 pastiky pro 10 lidí a chlebík [dokonce i čerstvý]).

Prý nám chybí jenom 10 kiláků do konce, a tak vsichni vybíháme z kopce dolů, ať si stihnem zajít do Coopu. Po pár zastávkách na kofolu a par zastávkách k vůli bolavým patám, jsme konečně, asi za 2 h doběhli. První já, Jiří, Horka, Janek a spol, pak Uhel a nakonec Verik s Pepou (Dazula už to s náma nebavilo, tak zůstal na jiné zastávce).

My jsme moc moc rychle zašli do toho Coopu, a běželi jsme na zastávku (určite na tu správnou). Někam jsme dojeli (v buse jsme našli Dazula a ztratili můj telefon), dali jsme si zmrzlinku a šli jsme směr Slezská Harta.

Někde jsme došli, ale tam nebyla voda, tak jsme si řekli hahahahaha nikam nejdem, a šli jsme zase jinam (tam kde měl Dazulos auto). Šli jsme foukat lodě, zatím co Dazul vezl auto někam pryč, a pak běžel za náma asi 20 km (hahaha nechtela bych). Pak jsme uvařili parkos pro všechny, až na Dazula, a papali jsme to s chlebem a hořticí. Pak jsme někam hodili lodě a batohy, a všecko možné, a šli jsme spát (moc moc kvalitní spánek, přejela jsem Verika s Pepou a pak Horku).

5.den putování – STŘEDA 5.7.

(Jirka) Ve středu jsme vstávali okolo 6 ráno a po noci plné sjíždění ve spacáku z kopce dolů se nám nikomu nechtělo.

Když jsme všichni vylezli ze spacáků, čekalo nás další nemilé překvapení v podobě ufouknutých lodí. Takže si všichni dofukovali svoje lodě a ti, co se zrovna o lodě nestarali, snídali. Bohužel se při nafukování vyskytly nějaké potíže a my jsme vypluli až v 7:45 s 45minutovým zpožděním. Já jsem jel na lodi s Uhlíkem a byl to zatím můj nejlepší spoluplující, se kterým jsem kdy jel (možná je to tím, že jsem na lodi jel 2x).

Batohy jsme si vezli s sebou na lodi, takže jsem celou cestu doufal, že se nepřevrátíme a nebudu mít všechny věci mokré.

Při plavbě po Slezské Hartě jsme udělali řadu zastávek. Při první zastávce jsme se okoupali (už bylo docela na čase). Za chvíli po první zastávce následovala druhá, kde jsme navštívili lom a dali si oběd. Snědli jsme naše rohlíky s vysočinou a sýrem a vydali se zase na vodu.

Další zastávka byla kousek od jediného ostrova na Slezské Hartě, kde jsme plánovali přespat. Když jsme přistáli u břehu zahlédli jsme lodě jiného tábora, a bylo nám skoro jasné, že tady asi spát nebudeme. I tak jsme se vydali na průzkum okolí a hledání místa vhodného na přenocování. To jsme ovšem nenašli, a proto jsme nasedli na lodě a pluli až k autu.

Od auta nás Dazul dovezl k přehradě Kružberk. Já a Kuba jsme dostali za úkol najít vhodné místo na přespaní za velké bouřky. Nakonec jsme vybrali hustý bukový les, který se mi ze začátku úplně nezamlouval, ale nakonec se ukázal jako výborná volba. Jelikož začalo malinko pršet, urychleně jsme postavili přístřešky a hamaky. Než jsme je stihli

dostavit, přestalo pršet a tak jsme začali vařit večeři.

Na večeři jsme měli špagety, které byly docela dobré a dobře jsme se najedli. Poté jsme zalezli do našich hamak a s krásným pocitem, že si nejsme jistí, jestli spíme na legálním místě, jsme usnuli.

(Janek) Budiček byl klasicky v šest ráno typickým Dazulovým zpěvem „Ej už je ráno, už je deň“. Po budičce jsme si zbalili věci na spaní a šli jsme dolů k pláži, kde byla nachystaná snídaně – slisovaná vánočka, povidla a čokolísková pomazánka.

Ale má to háček, museli jsme dofouknout loď, takže vždycky dva lidi museli jít foukat svou loď. Jenže na naší loď se nám nějak rozbila pumpa, a nešlo to nafouknout, tak jsme vzali druhou pumpu, která neměla hadici, ale to nás nezastavilo, vzali jsme hadici z první pumpy, omotali to páskou od Pepy, dofoukli loď, hodili spacaky a elektroniku do loďáku, hodili to na baraku, vlezli jsme na vodu a vypluli směr poloostrov, kde byla první zastávka, kde jsme se měli vykoupat.

Tak plujeme na určené místo, vytahuju kofolu, a najednou každý vidí a pluje za mnou, tak se s Kubou bráním, ale je to marné. Napřed Bebi a Horka, a pak i Jirka s Uhlíkem mne oloupili o kofolu, tak se mi vrátila poloprazdná. No tak dobře, nevadí.

Tak už jsme konečně dopluli na místo, kde jsme si zaplavali a nasvačili. Na svačinu jsme každý měli 2,4 oplatku. Nasvačili jsme se a pluli dál na místo, kde jsme měli obědvat.

Na oběd byl chleba a sýr se salámem, nebo byla možnost si dát zbytek explodovaných povidel a liskoříškové pomazánky.

Po obědě Dazul usnul, lehce tam začal zařezávat, ale po takové půl hodince jsme vyjeli zpět na Moravské moře, a že pojedeme na ostrov.

Za ostrovem byl sjezd do vody, a tam měl nějaký tábor rafty, tak jsme řekli že tu spát nebudeme. Pak jsme dostali rozkaz, že máme jet k poloostrovu zvaném Mys George.

Když jsme dopluli k Dazulovému autu, kde jsme měli balit loď, začal Dazul odvážet lidi k hrázi Kružberku, protože měla být bouřka. V první várce jeli Jirka, Kuba, Bebi a Horka, a já Pepa, Taďa, Uhlík a Verik jsme skladali loď.

Jirka a spol měli za úkol najít místo na spaní, které také našli. My jsme nakonec složili loď, Dazul nás nabral a nechal tam Pepu a loď, aby je pohlídal. Mezitím jsme my v aute skoro usnuli, ale po deseti minutách jsme na místě u Kružberské přehrady, kde na nás čekali Jirka a spol, že mají místo na spaní, asi 500 metrů od toho místa, kde jsme byli.

Tak jsme tam došli. Byl to takový listnatý lesík, kde jsme si natáhli hamaky a postavili přístřešky. Poté přijel Pepa s Dazulem, postavili si spaní, a šlo se vařit večeři. Měli jsme špagety, ale taky málo vody, tak jsem se nabídl, že půjdu na vodu k nedalekému potůčku nebo ke studance. Jak jsem šel za Dazulem, tak mi nabídl, že mne sveze ke studánce ty 2 km autem. Tak jedeme, dojedeme ke studánce, ale ta je zamklá. Tak jedeme ke druhé, která je někde v lese. A tak jedeme a teď jsme vyjeli na kopec, po lesní cestě, a v půlce cesty nám začalo hrabat teréní auto. Tak jsem vystoupil, našel šutr pod kola, aby nám auto neujelo. Studánka byla asi 700 metrů nahoru, tak jsem tam doběhl a studánka jen takový čůrek.

Tak jsme nabral asi 6 lahví a šli jsme dolů i z Dazulem. Jak dojdeme k autu, tak Dazul zcouval dolů kopcem a já jsem ho navigoval – nenavigoval. Pak jsme pomalu dojeli k místu nocování, snědli navařené špagety, a šli spát.

6.den putování – ČTVRTEK 6.7.

(Dazul) Spaní v hamace zabezpečené stříškou z cely proti dešti, je luxusní. A noc teplá, takže se ráno budím s hlavou a rameny ven ze spacáku. Husté větve habrového lesa nedávají znát dostatečně přesvědčivě zda obloha slibuje slunečný nebo deštivý den. Ale v cca 7:30 přesto zní oblíbený motivační zpěv lidové písně „Ej už je ráno, už je deň,“

Ranní rituál balení je standardní – pár minut vyvětraný spacák balím do obalu a stahuju řemínky na co nejmenší velikost, bivakovací pytel smotávám do ruličky a zatahuju do oranžového pytlíku, karimatku vyfukuju a motám abych ji převlekl gumovým popruhem, hamaku skládám do úhledného balíčku ... Vše ukládám do báglu, přidávám sbalené pončo, poskládanou celtu, power banku, plátěnou tašku s páru kousky náhradního oblečení, zbytky společného jídla, prázdný camelbag ... V líném tempu to zabírá maximálně 7 minut, můžu tedy začít snídani – sypu pytlíček ochucených ovesných vloček do ešáku, zalévám horkou vodou, nechávám 5 minut odstát a můžu jíst. Když mám spapáno, leží ještě někteří v hamakách, ale je to tak v pořádku, protože podle včerejšího plánu vyrazím na oddílové tábořiště s jen Pepou, neb se do plně naloženého LandRovera už nikdo další nevléze.

Na tábořiště to je odsud cca 10 km, ale začíná pršet a je zbytečné šlapat dvě a půl hodiny s báglem po asfaltu, takže pendlováním odvážím na třikrát lodě i mužstvo. Poslední várku vedenou Verikem zavážím do Vítkova, aby nakoupila chutné jídlo a důstojně oslavila konec puťáku dnešní šestý, odpočinkový den. Zítra začne Expedička, která bude stavět podsady a za další dva dny dorazí zbytek táborníků.

Po lahodném obědě – čerstvé kaiserky, pomazánkové máslo a ředkvičky – jsem uřezal dvě lískové větve a zapíchl je ohnuté na místo táborové potní chýše, aby ji případní zájemci mohli dodělat, rozloučil jsem se a jel vyložit nepoužitou loď s vybavením do kolně u klubovny v Kateřinách, a pak vyrazil domů, abych přetáhl z mobilu fotky a videa, a vyrobil první, nesestříhané video z letošního, velmi povedeného puťáku.

Byla to povedená šestidenní akce se skvělým týmem – kdykoliv si ji zopáknou, protože PUŤÁKŮ ŠESTKY se účastní pouze „výběr hroznů s pozdním sběrem“ : -) A to je i pro neznalce zážitek : -)

QR kód na video z puťáku ----->

Expedička 1. den

(neznámý autor) Do tábora nás Deny dovezl cca v 8 hodin. V táboře už na nás čekali skauti z puťáku. Najedli jsme se a v 8:30 jsme začli nosit podsady. Donosili jsme podsady a začali jsme stavět hangár. Jakmile byl hangár postaven začali jsme podsady stavět. Ve 12 hodin byl oběd a my měli postavenou polovinu. Protože jsme nestihli postavit golema tak jsme měli k obědu rohlíky s mrkvovou pomazánkou. Po obědě jsme dodělávali podsady až do večere, ke které jsme měli rizoto. Po večeri si každý si každý dával na svůj stan střechu. Všichni měli hotové stany do večerky. A po dokončování stanů jsme šli spát.

(Želváček) V 8 hodin do tábora kam nás dovezl Denny potom jsme začali nosit podsady poté jsme šli stavět hangár, pak stavět podsady. Oběd byl ve 12 hodin a my měli podsady půlku postavených. Na oběd jsme měli rohlíky s mrkvovou pomazánkou. Po obědě jsme šli dostavovat podsady, podsady jsme dostavili před večerí. Na večerí jsme měli rizoto, pak jsme si šli dostavovat stany a spát.

Expedička 2. den

(Mimoň)Ráno jsem se vzbudil nějak kolem 9:10 a šel jsem se nasnídat (chleba s máslem a povidly), poté jsme začali dělat střechy od ostatních stanů. Což se zdá být jako jednoduchý úkol, ale fakt se to jenom zdá. Střechy padaly neustále a než jsme střechu napnuli tak byla půl hodina pryč. A takhle to pokračovalo. Pak nastal oběd a většina byla hotová tak jsme se šli najíst (těstoviny se slaninou a sýrem). Poté jsme dělali zbylé věci jako je týpí a hlavně hráz. Večer byla večeře (chleba s máslem a se sýrem) a poté sauna, ale to už jsem spal.

Expedička 3. den – nedodáno

1.den tábora – nedodáno

2.den tábora – nedodáno

3.den tábora – čtvrtek 13.7.

(Ája)Jako první nás vzbudili štíři, ale pomáhal jim Bojovník, který nám vletěl do stanu jako blázen, potom jsme měli tak 2 min na úklid stanů. Potom byla rozcvička. Na konci rozcvičky jsme měly běžet, ale skoro půlka neběžela. Pak byla snídaně, ke snídani jsme měli lupínky byli tam čokoládové kuličky, kukuřicové placky, medové kroužky... Po snídani byl etapovkový nástup, kde jsme měli dopisovat vzkaz. Potom byla svačina, na svačinu byl banán, rohlík s divným máslem. Ája s Jirkou se tam otravovaly, že po sobě házely šlupky. Potom pro každého nějaká činnost, sv+vl měli hry, že dělali něco v típí a sn+št dělali práce, například dělali mě a ostatním zábrany aby chom nespady sv+vl hrály živé člověče, skautskou hru, viking pak byl oběd na oběd byl vývar a na druhé řízky s bramborem, pak byl polední klid. Po poledním klidu sv+vl braly složku potom byla etapovka. Tam jsme hledaly chatu ve které byl nějaký vzkaz. Potom byla svačina a na ní byl tvaroh s ovocem, poté sv+vl měly službu a dělaly večeři, na večeři byl chleba s pomazánkou. Potom se stala hrozná věc, pak byla bouřka a holky hrály pexeso a šli jsme spát.

(Mimoň)Ráno jsem se probudil mrtvý. Po včerejší akci jsem byl rozlámaný. Neměl jsem moc hlad, takže jsem místo snídaně odpočíval. Poté byl volný program a já hrál šachy. Těsně před svačinou jablko a tatranka. Poté jsme hráli na strážce a dobyvatele a poté jsme měli zase volný program. Poté byl výborný oběd (těstovinový salát s masem). Poté byl odpolední klid a po něm etapovka(zjišťování obličeje sběratele). Po etapovce svačina(meloun). A po ní zase volný program. Poté byla večeře (párek s chlebem). Po večeři o5 volný program. KONEC

4.den tábora – pátek 14.7.

(Sovička)Dneska 14.7. jsem vstávala okolo 7:00 hodiny ráno. Samozřejmě jako každé ráno následovala rozcvička. Potom jsem spolu s ostatními šla na snídani byl jogurt s rohlíkem. Po snídani jsme šly do lesa na dřevo. A jak jsme přišli byla svačina . Na svačinu byl meloun. Pak světlušky a Vlčata šli s Pepou do teepee, kde jsme měli skauting. Hned po skautingu byl oběd, na oběd byla zeleninová polévka a šišky. Po obědě byl polední klid, kdy jsem odpočívala v hamace a pletla jsem náramek. Po poledním klidu jsme hráli etapovku. Potom byla 2. svačina což byl zase meloun. Po svačině ti co mají zítra slib dělali kůži a já jsem si udělala náramek. Všichni ostatní hráli lakros a baseball. Já jsem si potom pletla drátkovou kytičku. Následovala večeře, na večeři byla tortilla. Byla VÝBORNÁ. PO večeři byl nástup. Potom nám Kikina řekla, že světlušky a vlčata budou spát v teepee. Jupííííí. Takže jsme si šli odnést věci a povídali jsme si. Potom jsme šli spát.

5.den tábora – sobota 15.7.

(Beruška)Tento den si budu navždy pamatovat. V sobotu 15.7. jsem já a ostatní světlušky a vlčata spali v tee-pee. Na snídani jsme měli čerstvé, plněné koblihy, vánočky, koláčky a tak dál. Pak jako obvykle následovala ranní prohlídka stanů, nástup a bobříci a zranění. Po nástupu vanaři. Na jídelníčku bylo napsané SNÍDANĚ: 1 chleba, SVAČINA: 2 chleba, OBĚD: 3 chleba, SVAČINA: 4 chleba, VEČEŘE: 5 chleba. Na oběd byla kyselice a cuketové placičky s bramborem, v odpoledním klidu jsem si povídala s kamarády a psala tento článek, po klidu byla Etapovka (téma Rudolf II.), po etapovce svačina a po svačině večeře, na večeři byl chleba + sýrová pomazánka + zelenina. (TAKOVÝ BONUS) TU NOC CO JSME SPALY V TEE-PEE BYLA STEZKA ODVAHY

6.den tábora – nedodáno

7.den tábora – pondělí 17.7.

(Horka) První věc, co si z tohoto dne pamatuji, je Bebi, která přijela uprostřed noci z koncertu. Oblékly jsme se a potkaly se s Natkou před stanama s cílem vyvěsit Jiřího boty na stožár. Poté, co jsme šli do stanu pro jeho boty, jsme usoudili, že bude lepší najít jeho boty v hangáru. Po náročném hledání jsme s nimi šli vítězně až ke stožáru, vyvěsily je a šli spát.

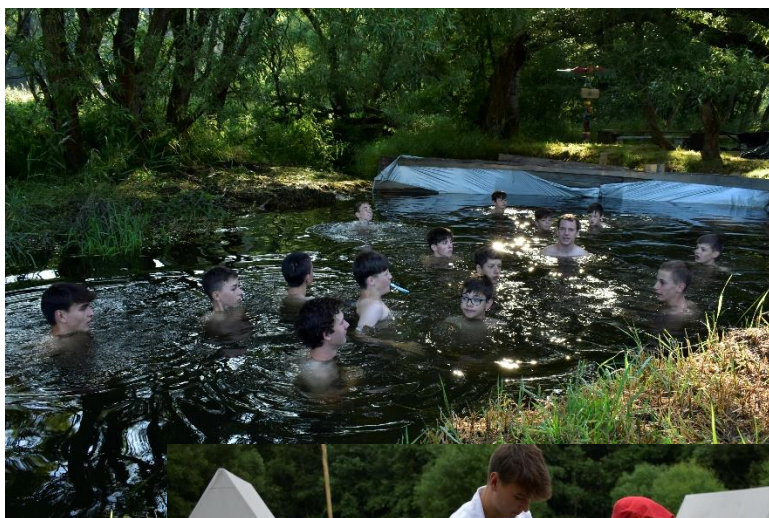
Když se zapískal budíček, vůbec se mi nechtělo vstávat. Po velice nudných a banálních věcech jako je nástup a snídaně byla etapovka. Při etapovce jsme se myslím krásně prošli pro naše velice kvalitní zbraně. Potom si vůbec nepamatuju, co se dělo, bo to píšu měsíc po tom, co tábor skončil (omlouvám se Veríku). Poté, co jsme měli stoprocentně úžasný oběd, jsem si šla jako vždy lehnout. Když nás vzbudili na další etapovku, při které jsme zachránili celý svět před zmenšovačem, zvětšili alchymistu, a pak dostali za odměnu královskou hostinu v podobě žranice. Pak už byl jenom nástup a naše oblíbená hrníčkárna pro světlušky samozřejmě s velice vysokým ohněm.

8.den tábora – úterý 18.7.

(Bebi) Po opravdu moc moc kvalitním spánku mě buď Horka nebo budíček vzbudil, ale hahaha protože jsem ještě zvracela, tak jsemn dál. Prospala jsem s.....kontrolou stanů jsem už nám u Pepy významné + jakož to „uwu cute bezdomovec“. Pak jsem nešla ani na nástup a vylezla jsem až nevím kdy (teď tu sedíme 3 a ani 1 z nás si nemůžeme vzpomenout, co se dělo dopoledne), ale určitě se dělo něco zajímavého. Jediné co vím je, že jsme hráli lakros a baseball. Po obědě byl p. klid a pak se asi vlčučci balili a měli poslední přání... BULDOCI. I když nám Martin říkal, že to hrát nebudem bo je to nebezpečné, tak nakonec svolil. Ale dobré, žádná zlomenina, jenom potřhané oblečení a naraženiny, jako vždy. Pak už zase nevím co bylo, pak byl někdy k večeru nástup, pak možná program (a nebo možná ne, já nevím). Pak jsme si s nutnou spršku (děkujeme Vítku) a pak ještě 2 hodiny hlídky, která byla úplně strašná, ale jediná pozitivní věchla kopce z tee peelé pití a šla zase

(Vašek)Ráno jsem se vzbudil, šel jsem si zaběhat s Pepou a jak se doběhlo, šel jsem nachystat rozcvičku. Uběhla rozcvička a šlo se na vanaře. Potom snídaně a nástup, kontrola stanů. Vyvěsila se vlajka a poté se začaly světlušky a vlčata balit. Jak se dobalili tak odjeli a my jsme se s nimi rozloučili. Potom jsme šli hrát buldoky, kde se všichni zničili a potom ještě k tomu se šel zahrát baseball, kde jsme si dobře zahráli. Pak jsme šli na večeři, kde jsme se moc dobře najedli. Následoval nástup, stáli jsme bez světlušek a vlčat, bylo to velice divné. Jak skončil nástup tak byli vanaři a byli tam zase jenom kluci, takže velice dobré. Poté byla večerka a všichni šli spát.

9.den tábora – nedodáno

10. den tábora – čtvrtek 20.7. - Výsadek

(Šneci) No tak jak začít, že jo všechno by mělo mít hlavu a patu. Hned ráno/večer nás budil Pepa, řekl nám co potřebujeme (šátek, pití, čelovku, oblečení, vzrušení, plus věci navíc) 3:30 jsme vyjeli se zavázanýma očima a s Vítkem, Štíři ve 2:00 a Žaby ty aspoň tak odjely v 4:00, asi. V tolik a tolik jsme dojeli kamsi. Jediné co jsme viděli tak byly baráky, potom jsme zjistili, že jsou to chatky. Vyšli jsme, buď nahoru nebo dolů. Dolů byla méně náročná cesta, tak jsme se vydali dolů a šli, šli, šli a asi půl hodinu a barák a druhý a už nic kromě zastávky. Říkali jsme si, že tu nejspíš něco bude (vesnice). Nejspíš ne, ale alespoň víme, že jsou blízko nějaké Domažlice nad Moravou. Šli jsme dolů protože tím směrem má být vesnice (podle směru zastávek), během 100 metrů cesty a už jsme viděli Domažlice....Mmmmmm skvěle mapa, ale nic, nic nám nepomohlo, žádný Budišov ani Vítkov, tak jsme rozmýšleli kam pudem. Janov nebo něco takového nebo něco dalšího. Věděli jsme, že tam vidíme vojenský prostor, Mimoně nebo někdo jiný věděl, že tam bylo staré tábořiště a Mimoně napadlo že tam půjdem. Nikdo neměl námítky, tak se šlo zpátky. Našli jsme odbočku a šli po nějaké době jsme zase našli venici a abraha dabra Heraldovice se objevily před náma. Všichni jsme už doufali dopředu, že tu bude normální mapa. Najednou pejsek k nám běžel. Říkali jsme si ok pes a šli dál, vyhledali mapu a pak jsme si všimli, že ten pes jde za náma, našli jsme mapu a haleluja on tam byl zaznačen Budišov a jen jedna vesnice „Město Libavá“ a nebýt Mimoně tak by bylo zle a nedošli bysme ani do tábora. Jelikož nemám už papír, tak to strhnu na cestě do Města Libavé. Někdo si přijel pro psa, kterého jsme pojmenovali: Lojzík. Dali jsme přestávku a došli do vecnice, někdo si koupil jídlo, někdo zapalovače, pak jsme šli 13km do Budišova a zašli do obchodu a jídlo a pití se nakoupilo, někdo jen tak, někdo že už mu došlo při cestě. Zašli jsme do tábora v 11:45 a usli.

11. den tábora – pátek 21.7.

(Lišák) Dneska byl speciální den, kdy v táboře nejsou vůdci, které nahradí rádci a podráci, s výjimkou Horky, protože tu není Natka. Toto ráno byli nechladnější vanaři. Na snídani byl chleba s máslem a se salámem. Pak byla kontrola stanů a ranní nástup. Z kontroly stanů bylo možné získat prase a sluníčko. Prase získal Uhlík a sluníčko já se Štěpou. Po nástupu jsme šli hrát šátkovanou. V prvním kole vyhrála Bebí a ve druhém... Na svačinu byl „aj banány“ ale každý měl bohužel jenom jeden. Po banánech jsme si zahráli hry zeď a rajče. Na obědek byly buchty s krémem, kterého bylo až moc. Zahráli jsme si vajíčko a zjistili jsme, že některé vajíčka jsou skoro nezničitelné. Následoval famfrpál a svačina. Na svačinu byla musli tyčinka a meloun. Pak byla trojnožka a šlechta a poddaní. Pak jsme si vyhodnotili celý rádcák, jak se nám to líbilo. Na večeri byl párek s bramborem. Večer začalo pršet, takže nástup bylo jen vyvěšení vlajky a přesunutí do chill roomu, z kama jsme přivolali vůdce zpět do tábora. Byla aj sauna a taky poslední noc kdy mohl být přepad.

12. den tábora – sobota 22.7.

(Želváč) Vzbudil jsem se cca v 1:30 protože byl přepad. Vyběhl jsem ze stanu na lov přepadníků. Cca za 1-2 hodiny byl konec. Budíček byl posunut o 1 hodinu navíc. V 8 hodin byl budíček a rozcvička, po rozcvičce byli vanaři. Pak byl nástup a kontrola stanů. Před nástupem byla snídane. Po nástupu jsme šli bořit stany, hangár, atd. Pak byl oběd a šli jsme dodělat ty stany. Potom jsme ještě pracovali, pak byla večere. Pak jsem si šel lehnout do hamaky.

13. den tábora – odjezd – nedodáno

Zápis z výzvy 15 věcí

(Mimoň)

1.den – večer

Takžee... Před chvílí jsem se tu uvelebil a hned nemám co dělat. Jakože co jsem čekal :).

Před chvílí jsem přišel a už mám chuť na jídlo si dát jablko.

..O jedno sněžení jablka později..

Tak dojedl jsem a půjdu spát :) Je sice docela brzy make tak co jiného mám dělat?

Dobrou

2.den – ráno

Ráno jsem si poklidil a vyrazil. Jako první jsem vyrazil ke křižovatce, kde jsem chtěl najít ????. Místo toho jsem viděl Irču :). Ale posed nenašel, tak jsem se nasídal (tuňák

s chlebem) a šel odposlouchávat. Tak akorát na snídani. Asi si půjdu natáhnout celtu.

..O nějakou chvíli později..

Tak hotovo. Teď je tábořiště tiché, takže už je asi po snídani.

někdy dopoledne

Takže už je dávno po nástupu a nejspíše se rozdávali bobříci. Právě teď je asi kolo činností nebo jak se to jmenuje. Svačina ještě asi nebyla. Aktuálně ležím na celtě. Ale musím uznat, že ještě že mě může kdokoliv vidět.

..O chvilku později..

Pořád nic. V táboře asi furt makají a já nemám co dělat. Tak aspoň napíšu moje pocity z noci.

- bylo teplo – něco se tam furt hýbalo – 2x jsem se vzbudil mimo karimatku – vzbudil jsem se ???, takže jinak v pohodě. Zajímalo by mě co tam pořád dělají. (Btw už jsem snědl tatranku:))

Když měli svačinu tak nic, tak kolečko je až teď. Zmýlil jsem se :)

Už konečně mají oběd. Nejspíš 7 hodin do konce.

Po obědě bylo dobrovolné koupání, škoda že jsem tam nebyl :)

..O jedno vyspání později..

Vzbudil jsem se a šel jsem zkontrolovat tábor. Nyní se tam hraje Poker(Kuba, Janek, Táďa, Vašek).

Za chvíli začně etapovka :) Mají mít pevné boty.

Tak etapovka je v průběhu a já se šel napapat. (chleba s taveňákem a paprikou)

Aktuálně očividně není v táboře nikdo. Nikodo tam neslyším.

Ok, konečně vím kde jsou. Zrovna si říkám – ještě že jsem nezůstal na původním místě.

Oni tam totiž měli etapovku (místo na paintball). Takže jsem se jim vyhnul. Jsem tam šel na procházku a uviděl je tam. Tak jsem se vrátil a zamávali jsme si :). (Cítil jsem se šťastně) A nyní už jsou v táboře. Právě zapískali svačinu.

Mají nějaký program a zrovna jsem dočetl knížku. Jo a je nade mnou spider-šnek :D (začínám si povídat se zvířaty, jmenuje se Franta)

Právě zapískali přípravu na večeři, takže se jdu sbalit.

Nyní čekám nad kuchyňkou na to až zapískají přípravu na večerní nástup a vyjdu.

Toto je asi poslední zápis tohoto... ohledně této výzvy. Takže to je asi KONEC

Zápis ze samotky (Tři orlí pera)

(Lenička)

9:13 – slyším řezání motorovky, jsem na místě, kde budu spát
Motorovka nachvilku utichla a slyším Růžu jak říká „ne, to ne“

9:19 motorovka utichla

A najednou sekají dřevo sekýrou.

V kuchyni se baví Irča, Kája.

Sedím v křoví poslouchám tábor a k tomu mi tu cvrliká ptáček (moc pěkně)

9:23 Janek „špalek...“ (rozuměla jsme mu jenom špalek)

9:26 Jirka „odnesem to někam nabok“

9:26 slyší Irču jak

Nástup v jídelně

– děckám se asi moc nechce protože je tam popohání a už počítají

Prý bude Baseball, lakros (a zas tam nejsem)

Ája a Harry cosi nedávali pozor.

9:33 Nástup na Baseball do kuchyně

Klíště hlasitá otázka na Kubu jestli hrajou Baseball

Kuba „Jo“

Martin počítá lidi

Pepa má na starost Lakros. Udělají dva týmy.

(cítím vůni teplého jídla nějaké omáčky s těstovinou)

9:38 teď tam něco strašně bouchlo aha poklička

9:44 Pepa vysvětluje pravidla lakrosu
z kuchyně se ozývá takové ťukání o hrnec
Baseball si asi hodně užívají.

9:51 Livi se něco nelíbí a zakňukla
Už začíná i Lakros hrát
V Baseballu asi mají bod protože křičeli hodně.

9:55 - Lakros taky dost užívají, asi hlavně Růža (toho slyším nejvíc)
- Kája „metr metr metr metr“
Jirka :mámto mámto nešahej na to“

9:58 Víťa „Livie“ (asi zase chodí kam nemá)

10:07 Kvašák „metr metr metr“ Pepa se tomu směje

10:12 někdo „ú motýl motýl motýl,“

10:14 viděla jsem cyklistu, který se díval na tábor a prudce zabrzdil a já se děsně lekla

10:15 Pepa „prohodíme strany“

10:17 Na Baseball to chytili ve vzduchu

10:18 Klíště „Jaku potřebujeme nadhazovače“
Martin „už Ja-nek-už-běží Ja-nek...“

10:21 7 cyklistů projelo okolo
Irča se rozčiluje na Nika v kuchyni

10:27 Písk příprava na svačinu

10:41 Po cestě projelo zvláštní auto/motorka

10:45 Auto po cestě

Martin „Veríku?!“

Klíště si bere děti a jdou

Myšák „Hej už je ráno už je den“

Nějaké děti jsou v kuchyň

Pepa „.... Martin je pořád na latrýně....“

Hrajou lakros

Uhel „Janku!“

Kuba „Uhlíku jdeš na to dobře“

Klíště „2:1“

11:04 hraje se lakros, služba dělá oběd

Okolo mě procházela paní a telefonovala

11:14 Lakros 3:2

Martin „HOUMRAN“

Někdo „Uhlíku“ „Pepo“

Dokonce slyším i Bebi, která rano ležela

Jiří „aut aut aut“

Uhel „jednorozce miluju a dál to neumím“

11:23 Livi kňučí

11:26 Klíště „poslední 2 minuty“

11:29 „uklidíme lakrosky a převlečte se do čistého“ ale Baseball se ještě hraje

11:44 Někdo žbluňk do tůňky a zas

holky si hrají za kuchyní

11:55 příprava na oběd

12:00 Jiří „Oběd“

12:40 Jsem po obědě a poslouchám tábor

Jiří „tak ji běžte prohledat stan“

12:48 i tůňky Myšák „počkejteee!“

Irča „Martine, je tu martin?“

12:53 Podivné zvuky se ozývají od latrýn

Mimoň se s kýmsi baví v Chill roomu nebo v kuchyni

12:57 Kája „to je ten pytel“

Mik „je to někde Verík?“

13:07 Klíště a Kája se smějou

13:25 U kuchyně se ozývá hlasitý smích, směje se i Víťa

13:31 V táboře je docela klid, až na vůdce, kteří se smějí na celé kolo

Bebi „víš kolik jich mám, skoro žádné“

13:44 Hanny „nikdo nebude ve stanu“ na to reagovala Bebi „vylez z toho stanu, dělej, dělej,..“

13:54 příprava na hry

13:56 písek Martin „telefony“

14:02 Nástup u kuchyně, u jídelny

(Mimoň „budou Buldoci?“)

Kája tam štěká a mňouká a štěká

14:04 Okolo procházel asi jiný tábor tak děcka zdravili

Děcka chtějí hrát Buldoky

14:07 Děcka hrajou buldoky

Buldoci (mají Kubu, Růžu, Jirku,)

14:15 Klíště je popohání

Kevin „zabili Janka Janíčka Janka...“

14:20 Klíště „Buldoci vyhráli, jo. Tak se napijte a dáme ještě jedno kolo.“

14:25 Začalo druhé kolo buldoků

14:37 pořád hrajou buldoky

už asi zvedají Pepu, jo zvedají ho ale nepovedlo se to

14:48 konec buldoků

14:55 nějaká míčová hra

15:20 Myslím, že jsem slyšela bouchnout dveře od auta

Kvašák šel do vody pro balón

Kikina „ať se projde hangár a sušák“

15:43 Konec míčové hry

15:46 příprava na svačinu

15:48 svačina

„Jsou tam miňonky, no“

16:05 nástup do chillu

potlesk

16:12 oddílový pokřik a maloši odjíždí

loučí se spolu

16:20 Velké hlasité Ahoj.!

16:21 odchod na Baseball

Za kuchyní velké tlesk a pak někdo řekl „asi kapr“

16:28 „Ano kapitáne“

16:28 – 16:50 moje sváča

16:52 hlasité AHOJ! A zpět se taky ozvalo Ahoj

16:58 Bebi: „Leničko my se napijem kofoly – mlčení znamená souhlas“

(Bebi a Horka jsou v kuchyni)

17:15 Bebi: „to byl joke, martine“

17:16 stále slyším baseball prý to byl pěkný odpal

17:41 už skončil baseball

Jiří, Bebi, Uhel jsou v kuchyni a povídají si

18:00 cítím jídlo nejspíš palačinky (doufám, že mi nechali)

18:05 příprava na večeři (tak jsem měla pravdu)

18:08 Večeře

18:13 rada

18:25 Janek něco řve

18:28 Kája hvízdá na Livi kde je

18:38 Příprava na nástup (krátké, krátké)
 18:50 Bebi se ptá jestli je voda v umývárce
 18:52 Pepa říkal něco s hangárem
 18:55 Někdo tam mlátí do podsady
 18:58 Nástup
 19:05 Dražba probíhá
 19:25 V kuchyni něco spadlo (ježiši jsem se lekla!)
 19:27 příprava na komando
 19:39 nástup na komando
 19:47 Komando (čas schování)
 19:53 hledají
 (19:53 přede mnou proběhla malá myška a měla ocásek nahoru)

20:01 Martin: „Pepo víš kde byla ta absolutně nejlepší schovka, vypustit ten sud a vlézt si do něho“

Pepa „jenom smích
 20:05 Martin „Pepo to bys neohod kolik jich tu je“

Pepa „Kolik?“ Martin „Ani jeden“ hahaha

20:15 konec komanda 1. kola

20:25 jsou na komando

20:44 konec 2. kola komanda

20:49 příprava na vanaře

20:51 odchod na vanaře

20:57 nechápu ale Kuba si pískl po druhé odchod na vanaře

20:58 mám pocit, že jsem slyšela hlas, který neznám

21:11 ještě slyším hlasy u tůňky

21:28 slyším ruch v tábořišti, děcka dělají blbiny

7:07 budíček (vstávej semínko hola-la, bude z tebe fiala,..)

budíček z repráku

7:15 rozcvička

7:18 asi se jim nedaří budit, protože tam řvou ať vstávají (nevím kdo to řval : ()

7:30 příprava na vanaře

7:36 odchod na vanaře

Kuba už dělá docházku

7:47 někdo přišel do kuchyně a řekl „dobré ráno“

7:52 příprava na snídani (řvala Bebi)

7:58 snídane

8:18 auto přijíždí ke kuchyni

8:19 příprava na ranní nástup a kontrolu stanů (krátké, krátké)

8:44 kontrola stanů (myslela jsem, že už bude nástup)

8:49 už chcu do tábora

8:52 Nástup

Klečím tu v trávě,
koukám na tábor hravě,

(asi pokus o poezii – pozn. red.)

Článek z plnění výzvy ranní svítání

(Janek)

Začalo to tak, že mne Verík vzbudila v cca 3:40 ráno a řekla mi, že mám jít do kuchyně, že mi tam vydá telefon, tak jsem ji ukázal, že chápu, zbrchal jsem se, vzal nachystaný vak s věcmi a šel jsem za Veríkem pro telefon, který jsem taky dostal a vyšel jsem směr lesní ostrov. Jakmile jsem v ranní tmě, zimě a větru došel, tak jsem se podíval na kopec za kolejemí, jsem si řekl tam jdu a šel jsem. Došel jsem ke kolejím, rozhlédnu se, nic nejede, přeběhnu za koleje, projdu jakýmsi polem, zdolám vrchol, vytahuji Powerbanku, kabel a zbytek Pepsiny z vaku a jdu plácnout telefon na timelapse. Ale bylo moc brzo, tak jsem se díval z kopce dolů a přemýšlel co budu dělat, až budu doma, v tu chvíli mne napadlo, že můžu napsat článek, tak jsem si řekl proč ne, vytáhl jsem telefon a začal psát. Napíšu pár slov a v tu chvíli začal teprve východ slunce, vypínám poznámky a jdu dát timelapse, poté fotit a pak si jen užívám východ slunce, nádherný výhled na protější kopce a vidím v dálce Kralický sněžník, na kterém jsem 17 dnů zpátky stál. Při tom si píšu článek a zhruba v 5:50 se vydávám zpět do tábořiště, abych stihnul ogary s ranním během a zbytek táborového rána.

Co se děje se Šestákem?

Oddílový časopis Šesták je jedním ze základních znaků naší Šestky. Proto mne dost mrzí, že někteří mladší členi už ani neví, co to vlastně je. Faktem je, že tento časopis nevyšel už více než rok. Pojdme si to říct narovinu, je to chyba jak předchozího vedení oddílu, tak Veríka, která měla Šesták na starosti, stejně tak ale všech, co nedodávali články a fotky z akcí. Doufám, že se z této chyby do budoucna poučíme a Šesták začne znovu vycházet pravidelně.

Aktuálně nemá časopis nikdo úplně na starost, bude vycházet nepravidelně, jednou za čas. Apeluji proto na vás všechny, abyste své články a fotky posílali vždy v termínu, ulehčíte tak práci těm, kteří Šestáka dávají dohromady.

Moc se omlouvám za vzniklou situaci a pevně věřím, že se nám společně podaří obnovit tuto oddílovou tradici!

Pepa

PLÁNOVANÉ AKCE

6.1. Tříkrálová sbírka

2./3. víkend v lednu – družinové výpravy

17. - 21.2. Jarní tábor

9.3. Jarní jednodenní výprava

20.3. Přednáška o Jamboree

23.3. brigáda v DBCB

12.-14.4. výprava s 1.HOOD

20.4. Ivančena

4.5. brigáda v Dinoticách

11.5. Grilovačka s rodiči v DBCB

18.5. Parawesterniáda

21. - 23.6. Předtáborovka

28.6. Ukončovák

29.6. - 4.7. Puťák

5. - 7.7. Expedička

8. - 22.7. Letní tábor

Na vzniku ŠESTÁKU číslo 161 se podíleli: Pepa, Lenička, Mimoň, Želvák, Ája, Sovička, Beruška, Horka, Bebi, Dazul, Vašek, Šneci, Lišák, Uhlík, Kevin, Růža, Kuba, Verík, Jirka, Janek

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :